

ГУ́-СІНЬ І МЕ-ТЕ́-ЛИК

Ма-ле́нь-ка Гу́-сінь жи-ла́ на то-по́-лі. Тут їй і до-мі́в-ка, тут і ї-да́ль-ня. Що-ра́н-ку во-на́ ми-лу-ва́-ла-ся яс-кра́-ви-ми Ме-те́-ли-ка-ми, я-кі пۇ́р-ха-ли з кві́т-ки на кві́т-ку. Я-ко́сь на су-сі́д-ню гі́л-ку сі́в та-кий кра́-сень-Ме-те́-лик, що Гу́-сінь на́-віть грі́з-ти ли-сто́-чок за-бу́-ла. Во-на́ не мо-гла́ від-вес-ті по́-гля-ду від йо-го́ ок-са-мі-то-вих крі́-лець. А Ме-те́-лик по-ві́ль-но

скла-да́в їх у ві-гля-ді ві-я-ла та зно́-ву
роз-кри-ва́в, мов квіт-ко́-ві пе-люст-кі.
Гу́-сінь ми-лу-ва́-ла-ся цим ді-вом і гір-ко
зіт-ха́-ла, бо во-на́ ж та-ка́ не-кра-сі-ва,
зе-ле́-на і брид-ка́... Од-ні́м сло́-вом, нік-
че́м-ний Чер-в'я́к.

Ме-те́-лик по-сі-дів і по-ле-ті́в у сво-ї́х
спра́-вах. А Гу́-сінь з го́-ря ще шві́д-ше
по-ча-ла́ грі́з-ти ли-сто́-чок.

